

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj XI.

V Ljubljani 13. večiga travna 1858.

List 10.

Darilce Marii.

Kaj v dar Marii ljubljani prinesti
Al nam otrokam Njenim nič ni mar?
Cvetličic venček vsaj Ji dajmo splesti.
In ne pozab' mo Je častit' nikdar!

Saj majhniga darú je tud' vesela.
Solzno dolino našo saj pozná,
Tud' majhnih čednost venc bo rada vzela.
De pridejo le 'z vdaniga serca.

Cvetičic, ki jih Ona je vsadila
V gredice r hle nam otrokam še,
Pač nam je vender ktera se ozelenila
Al mar sta mraz in suša vzela vse?

Saj jim je mati Cerkev prilivala
Podpiralo jih vedno je nebo;
Marija Mati jim je rast dajala
Pri Sinu, kjer premoie vse s prošnjo.

Pred Njen altar pobožno poklekimo,
Darujmo Ji serce in vse moči,
Gorečnosti v molitvi Jo prosimo,
Naj Ona nas Boga iskat' uči.

Če Ti Marija nam boš pot kazala
Prot ljub'mu Jezusu v nebeški raj.
Je temelj upa naš'ga terdna skala,
Cvetela nam bo sreča vekomaj!

..n.*..n.

Marii, majnika kraljici.

Pozdravlja majnik Te, nebes kraljica!
Nar lepsi vence Tebi v čast daruje,
In v njem vse slavo Tvojo povikšuje,
Marija, sveta Božja porodnica!

O blagoslovi, zgodnja Ti danica!
Ljud verni, ki se Ti priporočuje,
In prošnje svoje milo izročuje,
Usmili nas se vsih, devic Devica!

Kak sladke so in blažene čutila,
S katerimi napolniš mi, premila!
Serce o šmarnicah v cvetečim maji.

Kako še le je gori v večni sreči;
Pomagaj toraj, blaga, mi doseči.
De gledal Tvoj obraz bom v svetim raji!

*m..

Bratovšina sv. Ursule

pri čast. očetih kapucinarjih v Celji na Štajerskim.

Copia litterarum supplicationis directarum ad Beatissimum Patrem Pium Nonum pro confirmatione Sodalitatis s. Ursulae et Sociarum.

Beatissime Pater!

In Ecclesia Conventuali P. P. Capucinarum Ord. S. Francisci Minorum Celeae ad s. Caeciliam V. M. Dioecesis Lavantinae in Styria existit ab anno MDCCCL cum licentia Reverendissimi D. D. Lavantini Principis Ordinarii sic dicta Sodalitas informationis et orationis sub protectione s. Ursulae

et Sociarum ejus. Undecim enim individua ejusdem sexus, secundum sexum separati, constituunt foedus unum, et habent sequentes reciprocas obligationes:

1. Obligatur quilibet eorum, qui est capacior, alterum minus capacem ceu ignorantem in doctrina christiana (in quantum potest) informare, a malo avertere, ad bonum inflammare, atque ad felicem mortis horam debite praeparare.

2. Omnis Sodalitis tenetur quotidie unum Pater noster et Ave Maria cum gloria Patri etc. in honorem Sanctae Ursulae, hujus Sodalitatis Patronae, ad consequendam beatae mortis horam devote recitare.

Cum pia haec Sodalitas in dies magis crescat, et multum ad animarum incrementum conferat. ideo infra signatus ad pedes devotissime prostratus, rogat: S. Apostolica Sedes velit eam in potestatis Suae plenitudine gratiosissime confirmare, ejusque singulis Sodalibus Indulgentiam plenariam semel omni mense, necnon eandem in mortis articulo concedere.

Celeae, die 13. Julii 1857.

Ratishabetur et commendatur.

Antonius Martinus

Princ. Episcop. Lavantinus m. p.

Fr. Andreas Lithopoliensis,
Ord. Capucinarum Guardianus
Conventus Celeae.

Copia Decreti Papalis confirmationis et largitionis Indulgentiarum pro Sodalitate S. Ursulae et Sociarum.

PIUS P. P. IX.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Nuper significatum NOBIS fuit, in Ecclesia Sanctae Caeciliae Fratrum Ord. Min. S. Francisci Capucinarum Celeae Dioeceseos Lavantinae jam inde ab anno MDCCCL. canonice existere pium quoddam in honorem S. Ursulae et Sociarum M. M. Sodalitium utriusque sexus Christifidelium, qui praeter cetera pietatis opera exercenda, et id propositum habent, ut invicem sese Christianam Catachesin edoceant, a malo invicem avertant et ad bonum inflament, atque tandem ad felicem mortis exitum salubribus monitis precibusque quam diligentissime praeparare studeant. Quae quidem Christianae pietatis opera, opera ita praestantia et exoptato animarum profectui adeo utilia videntur, ut, dum maximis idem Sodalitium laudibus, quantum cum Domino possumus, prosequimur, nonnullis etiam Indulgentiarum praesidiis augere statuerimus. Quocirca de Omnipotentis Dei misericordia, ac B: B: Petri et Pauli App. ejus aucte confisi, omnibus et singulis memorati Sodalitii utriusque sexus Sodalibus in cujuslibet eorum mortis articulo, si vere poenitentes, et confessi, ac coelesti Dape refecti; vel quatenus id facere nequiverint, saltem contriti Nomen Jesu ore si potuerint, sin minus, corde devote invocaverint, „Plenariam“: si autem vere poenitentes, et confessi, ac S. Communionem

refecti praefatam Ecclesiam uno cujusque mensis die ad lumbum eligendo ab ortu solis usque ad occasum diei hujusmodi quotannis devote visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, Plenariam etiam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque, praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die XII. Martii MDCCLVIII.

Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.
Pro Domino Cardinal. Macchi.

Sig.	Agentia
Papale	L. Jacobini
P. IX. P.	Nro. 1604.
M.	

Opominek.

Iz prošnje, do svetiga Očeta rimskiga papeža Pija IX. poslana, in iz Njihoviga poterjenja in podeljenja popolnoma odpustikov društvu svete Ursule in tovaršic mučenic se lahko posname, kako de se ta bratovšina napravlja.

1. Nabere se enajst oseb ali person eniga spola skupaj, namreč: moških posebej ženskih posebej. Ako so raji dekleta same, in žene same; in sami možje, in sami fantje skupaj, je tudi prav, ali še boljši; tode enajst jih je treba za eno družbico. Kdor je umniši in pobožniši med enajsterimi, bodi njih vodnik ali vodnica.

2. Ako se nabere v kakim kraji več tacih družbic, se zamore postaviti nadvodnik čez moške, nadvodnica čez ženske družbice; zakaj sveta Ursula si je bila za vladanje svojiga veliciga društva zvolila štiri svetovavke, namreč: sv. Pinozo knezinja, sv. Kordulo, sv. Elevterijo in sv. Florentino. Zraven teh pa enajst nadvodnic, katerih imena so: sv. Jota, sv. Benigna, sv. Klementa, sv. Sapiencijsa, sv. Karpofora, sv. Kolumba, sv. Benedikta, sv. Odilija, sv. Celintra, sv. Sibilija, sv. Lucija. Vsaka teh je bila kakor vladarica čez tavezent devic postavljena, kakor se bere v stariim popisu življenja sv. Ursule in njenih tovaršic.

3. Cil in konec bratovšine sv. Ursule je podučevanje v kersanskim nauku, ali verskih resnicah; varovanje hudiga ali svarjenje pred greham, opominjevanje k dobrimu in vedno pripravljane za srečno smert; kar vse sveti Oče rimski papež velike, prav imenitne dela kersanske pobožnosti imenujejo, ki pomagajo k dušnemu zveličanju.

4. Sv. Oče Pij IX. so bratovšino sv. Ursule z velikim veseljem sprejeli, visoko pohvalili, radi poterdili in jo z obilnimi odpustki obdarovali; so namreč za smertno uro slehernimu udu po prejetih svetih zakramentih popolnoma odpustki dodelili; ako bi pa sv. zakramentov za umirajoče ne mogel prejeti, postavim, ko bi v vodo padel, ali bi mu nagloma besedo zaperlo, ali bi ga mertud udaril, itd. zadobi tudi umiraje te popolnoma odpustike, ako skesan pre-sveto ime Jezus pokliče.

5. Za tolike gnade se vé, je treba zvesto opravljati, kar bratovšina sv. Ursule tirja, in so sveti Oče papež poterdili in priporočili. Morajo namreč družniki eden družiga med seboj lepo učiti, v verskih resnicah vaditi, (torej ta družba lahko velja za bratovšine kersanskiga nauka, ktere želijo v lavantinski škofiji napraviti), eden družiga hudiga, to je, greha varovati, se k dobrimu serčno buditi in opominjati, kako je treba pridno dolžnosti svojiga stanu spolnovati, goreče moliti, zvesto Božjo službo obiskovati, svete zakramente pogostama vredno prejemati, končaj enkrat vsaki mesec, ako je mogoče, k spovedi iti in k Božji mizi pobožno pristopiti. De bi ude tega društva k mesečnim spovedim bolj vneli, so sveti Oče leti bratovšini tudi vsaki mesec popolnoma odpustike podelili, ob dnevu, kteriga si kdo zvoli, in mu je nar bolj prilozno, dobro spoved opraviti, sveto Obhajilo vredno prejeti, in pobožno v cerkvi moliti na

papežev namen za edinost kersanskih poglavarjev, za zatrenje krivoverstva in poviksanje svete matere katoliške Cerkve, na priliko, šest očenašov, česnih Marij, čast bodi Bogu Očetu, in apostoljsko vero.

6. Eden družiga za srečno smert pripravljati. Posebno, ako kdo zbolí, naj ga družbeniki obisejo, ter na svete zakramente umirajočih o pravim času opomnijo, rekoč: Glej slab — slaba si, bomo po duhovna poslali, de te po kersansko previdimo, za srečno smert pripravimo. Zamoreš zdaj tudi še popolnoma odpustike zadobiti, de ves z Bogam spravljen lepo umerješ, milostljivo sodbo najdeš, in v nebesa prideš, ter ondi s sv. Ursulo in njenimi tovaršicami za nas Boga prosiš, naj bi tudi mi po srečni smerti za teboj prišli in se enkrat skupej veselili.

7. Vsaki dan se moli očenaš, česena si Marija, čast bodi Bogu Očetu itd. v čast sv. Ursuli in njenim tovaršicam kakor varhinjam ali patronam tega društva za srečno zadnjo uro in za pomoč, de bi mogel dolžnosti leté bratovšine zvesto dopolnovati.

Družba sv. Ursule za srečno zadnjo uro bi utegnila biti posebno pripravna in potrebna za mestno gospodo, ktera rada svete zakramente za umirajoče dolgo odklada, de je prepozno. Vsaki se namreč boji, kaj taciga v misel vzeti in bolnika prestrašiti, ali tudi kterikrat zdravnik morebiti pozabi svojo dolžnost, in nevarno bolniga o pravim času ne opomni, de naj se da previditi. Udje tega društva so dolžni, svoje bolne družnike obiskovati, jim ljubezen skazovati, de berž, ko bolnika nevarniga najdejo, ga lepo opominjajo, naj se z Bogam spravi, in svete zakramente prejme.

Prav primerna je tudi šolarjem in šolaricam, de bi se prav pridno učili kersanskiga nauka, in vsih šolskih tvarin; de bi drug družiga vsiga hudiga, zlasti greha varovali, k vsimu dobrimu opominjali, de bi lepo nedolžni ostali, in se že v mladosti k srečni smerti pripravljali.

K sklepu naj še lep zgled povém:

Bil je, kakor se v starih bukvah bere, bogoljub in kristjan, kteri je dobro razumel besede sv. Pavla: „Kdor greši, zopet Jezusa križa“. In ker je preserčno Jezusa ljubil, si je iz vsih moči prizadeval in trudil, novo Jezusovo krizanje odvracati. Torej je obilno molil, se terdo postil in se ojestro pokoril za spreobrnjenje grešnikov, de bi se poboljševali, greh opustili, ter ljubiga Jezusa ne križali več! In kadar koli je slišal koga kleti, rotiti se, klafati, lagati, obrekovati, itd., ali je vidil kaj pregrešniga počenjati, Božje in cerkvene zapovedi prelomovati, se je k nogam grešnika na kolena vergel, in se ni bal ne zasmehovanja, ne zaničevanja, ne pahanja in sovanja, ampak je nadlegoval, molil, prosil in jokal, dokler se niso zadeti grešniki jeli z njim jokati, svojih nerodnosti objokovati in se jih kesati ter so nehali grešiti. In kadar koli je tako srečim bil, kak greh odverniti, in ktero dušo Bogu pridobiti, se je podal v svojo molitevno kamrico, kjer je imel bitko martro, s posebno veliko ternjevo krono na glavi krizaniga Jezusa, in prav široko persno rano. Ondi v svoji sveti priprostosti poklekne, s krone en tern izdere, in veliko rano s kakim papircam ali peresam zadela, de je bila manjši viditi, rekoč: „Lej, moj preljubi Jezus! zopet je en tern iz tvoje boleče glave, in tvoja velika rana se celí“. Na to je jel serčno objemati Jezusa krizaniga, in ga ljubovati in kuševati njegove svete rane, v čimur je nar vikši tolažbo našel. O brat, sestra braterne sv. Ursule! posnemaj po svoji moči omenjeni prelepi zgled. Kakor od svetiga Očeta rimskiga papeža poterjeno in pohvaljeno društvo sv. Ursule tirja, lepo podučuj svoje sodružnike te bratovšine; kolikor je mogoče, greh od njih odvracuj, k vsimu dobrimu pa jih napeljuj in opominjaj, de sebe, in druge boljšeš ter razširjaš kraljestvo Božje; in glej! podobin boš popisanimu mozu, ker z njim vred boš odvracoval ponovljevanje Jezusoviga krizanja, z njim boš pulil ternje iz njegove boleče glave, in celil njegove široke in globoke rane. Tako boš sebe in

druge nar bolj pripravljaj na srečno smert, in dosegej naj gotovši srečno zadnjo uro, za katero po vodilih tega društva vsak dan moliš in prosiš, boš milostljivo sodbo našel, in se vekomaj v nebesih veselil, kamor vse pametne stvari priti želijo. To nam vsem skupaj dodeli dobrotljivi Oče nebeski na mogočne prošnje Marije Device, svetiga Jožefa, svete Ursule in tovaršic, po neskončnim zasluženji Jezusa Kristusa svojiga Sina in Gospoda našiga. Amen.

Iz Celja 25. mal. travna.

Djanje pobožniga gosp. Olivieri-a.

(Konec.)

Prejden naznanilo dokončam, piše č. gosp. Olivieri dalje, moram naj priserčniši zahvalo izreči naj višjemu poglavarju sv. Cerkve, vladajočimu papežu, ki me niso le samo z obilnimi darovi spodbudovali, de naj to djanje dalje ženem, temuč so se celo ponizali, s častitim pismam 4. mal. travna 1853 podeliti popolnoma odpustik za smertno uro za vse samostane, hraniša, dobrotnike in dobrotnice ubozih zamurk in zamurcov. Ta odpustik mora spodbosti sleherniga, ki želi precej po smerti v nebesa iti, in ne skoz oginj v vicah. *) Potem se lepo zahvaluje vsem bližnjim in daljnim dobrotnikom raznih dežel, vsem botram in botrinjam zamurčkov in zamurk, in tistim, ki zastonj in s toliko ljubeznijo in gorečnostjo te nežne serca odreja. Oni bodo svoj srečni stan spoznali, in molili za tiste, ki na nje mislijo, in zanje delajo, de bi naj lepsi blage od Boga dosegli.

Nasledva spodbudljivo življenje zamurke Amne Johane, ki je z nekimi 9 leti kakor svetnica umerla, potem ko je bila svojo smert naprej povedala. Potem imenuje (od 55. do 85. str.) neštevilne mesta, kraje, samostane, družbe in osebe, ki so dobrotniki in podporniki njegoviga pobožniga dela. Dežele po versti, iz katerih so dobrotniki imenovani, so: Vojvodina Genova, Piemont, Savojsko, Sardinija, Toškana, Modena, Parma, papeževe države, **) Neapel, Lombardo - benečijsko, Avstrijansko, Parsko, laške in nemške Tirole, Švajca, Francosko (čez 6 strani), Prusko, Rusovsko, Portugaljsko, Egipt (v Aleksandrii in Kairi), Abisinija (škof Massaja), Algir (škof), Kina ali Kitajsko (nekteri škofje), in daljna Indija. To naj se naznani zato, de slehern vidi, kako deleč po svetu je znano in z veseljem sprejeto silo težavno djanje tega visokočastitiga starčka. Le kdor ima priliko, nekaj časa oprezovati njegovo delo, bolj spozná, koliko truda, de ga ta keršanska miloserčnost stane. Kolika skerb je, prejden denar skupaj spravi, ki ga mora

*) Velikonočni praznik, se mi prav dobro zdi, sim bil v cerkvi sv. Petra pri sv. maši, ki so jo sveti Oče peli s tako močnim, lepim in čistim glasom, ko so zapeli Gloria in excelsis Deo, de se je po vsi cerkvi razlegalo, in nekevilno pričujoce ljudstvo se je cudilo in stermelo. Po slovesni maši so bili, spremljeni od kardinalov, neseni na častnim nosilu na navadne pomolji (altano). Komej so se od tam prikazali, so se vsi ljudje odkrili in vse je utihnilo. Ves tisti veliki prostor (pred cerkevjo) je bil napolnjen z ljudmi. Potem so se na pričujoce milo ozerali, in povzdignili so oči in roke proti nebesam — viditi je bilo prav kakor de bi bil angel — in zapeli so s povzdignjenim glasom: *Benedicamus Patrem et Filium cum Sancto Spiritu*, ter so podelili tisti veliki množici svoj sveti blagoslov. Ko se je to godilo, so bili vsi na kolonih, tudi protestanti sami, ki so prišli iz daljnih dežel, k tolikanj gneljivimu opravilu. Lej jo moč, ki jo skazuje očitno skazovanje naše svete vere!

Oponb. pis.

**) V Rimu so imenovani dobrotniki: NJIH SVETOST. Kardinal: Patrizi, Asquini, Altieri, della Genga, Ferreti, Spinola; škof Salomone; dve hiši gospodov za misijon; Očetje presv. Trojice; OO. Somaschi — Dominikani — sv. križa — Barnabiti; nune obiskovanja — sv. Antona — lateranske — sv. Klare — Avguštinarice — Mantelate — Karmelitarice — usmiljene sestre pri sv. Galikana — usmiljene sestre pri sv. Janezu — nune sv. kersta — nune sv. Avguština, imenovane Device — nune Celestinarice — Katarinarice — Oblate iz žlahtnih rodovin — Oblate usmiljeniga Jezuska — usmiljene sestre, imenovane Gregorjanke, pri sv. Duhu — hčere keršanske ljubezni sv. Vincencija Pavlana, in poslednjič Dorotejke.

po toliko krajih sem ter tje prositi, de se zamore na pot podati. Potem težave pri odkupovanji pri zavidu turkov še, veči skerb, kako jih bo iz dežele spravil, ker deželine zapovedi nasprotvajo. In spet, kam jih bo oddal. Koliko krajev včasih prehodi, de vsem odkupljencam najde keršanskokatoliske zanesljive dobrotnike, kateri žlahtni cep keršanstva po pridni izreji in podučevanji vcepijo s svetim kerstam v njih dušo. Pri njegovi veliki ljubezni se mu tudi serce topi, ko pusti tu ali tam otročice, ki so ga že ko svojiga očeta lepo navajeni. Tudi le sam on vč, koliko pritežnost mu ti otroci sami delajo, ki so velikrat silo svojeglavni, serditi, bolelni, čmerni, nagajivi, umazani, nesnazni, brez odreja, brez vere — brez vsiga. Hotel bi samo eniga, „Serura“, ki ga vodi zdaj seboj, pokazati tistim, ki blagrujejo nejevernike ali pa nekdanje nejeverske čase. Za dober pogled dobiš hudiga, za lepo besedo — svojeglavno in rogato, za opominjevanje — zaničevanje, za dobroto nehvaležnost: *cui cum benefeceris, pejor fit*. Vsak, tudi nar veči sovražnik keršanstva, ako tačiga človeka vidi, mora spoznati, de ni za nebesa, ko bi tudi izvirniga (poerbaniga) greha nad seboj ne imel. Ali kdo bi si mislil, de v malo dnech, ko je v tih krajih (med kristjani) bil, se je mnogo spremenil. Ko bi bili kristjanje vsi taki, kakor je dolžnost biti, veliko hitrejši bi se neizrečeno veliko nejevernikov spreobrnili. Bog daj temu možu še dosti let živeti (ima jih že 66 in je večkrat ves terd viditi), in obilno pomoči najti, de bi zamogel svoje zveličansko djanje srečno nadaljevati. Opomnimo, de je tudi že za njegoviga naslednika poskerbljeno. Hodi namreč z njim v č. gosp. Blaž Verrri, duhoven iz Milana, ki je ves njegoviga duha in popolnoma pripraven za to delo, in tudi sam že v Egipt hodi, med tem ko Olivieri pripeljane otroke oddaja in pomočkov išče. De vse to silo denara stane, si slehern lahko misli.

Dogodba

za Šmarnice.

Zgled.

Kakor je znano, je v Parizu na Francoskim cerkev Marije Device Zmagovavke in poglavitni sedež bratovšine Marijniga presvetiga serca. Tavzente zaterjenih grešnikov se je že na prošnje te bratovšine, zlasti v imenovani cerkvi, spreobrnilo. Ta družba ima čase, kateri so posebno oblagodarjeni s spreobrnjenji nesrečnih zgubljenih sinov in hčer. Taki časi so prazniki Marije in njih osmin, in tudi mesec majnik, ki je Marijni mesec, jim vselej lepo število zgubljenih ovc v Jezusov ovčnjak nazaj pripelje. Tudi so še drugi blaženi dnevi, kakoršni je god sv. Avguština. — Sedem in tridesetiga leta so se ravno ta dan tukaj spreobrnili 3 veliki grešniki, en stotnik, en zdravnik in en latinsk kole ali študent, po Marijni prošnji, ki so skorej v enim trenutku mem imenovane cerkve šli. Razložil vam bom samo od eniga, de se prepričate, koliko premore pri Bogu Marijna prošnja.

Sv. Avguština dan okoli pol sedmih zjutraj, ko se je v cerkvi Marije Device Zmagovavke ravno pridiga začela, gre 55letin zdravnik mem cerkve, vidi vrata odperete in vanjo stopi, de bi jo ogledal. Pridigar pripoveduje od spreobrnjenja sv. Avguština. Zdravnik posluša; spreobrnjenje Avguštinovo mu v serce seže, in začne sam pri sebi tako-le premišljevati: „Sv. Avguštin — dosihmal neverin, se vda milosti, sprejme katoliško vero, spolnuje vse dolžnosti, ki jih vera naklada, in ravno v tem najde svojo srečo do poslednjiga dneva svojiga življenja; še več: ta vera je njemu studeneč slave, ki se po toliko stoletjih še ravno tako lepo sveti; jest pa, ki sim v ti veri rojen in zrejen, sim jo že od 38 let sem zapustil, in od tistiga časa sim sužinj živinskiga sramotniga poželenja, ki mi nikolj ne da pokoja, in ga vender nasititi ne morem. O, kako sram me je tačiga življenja! Kratko nikar — nisim srečin“. Ta misel se

je tako močno lotila njegove duše, da ni mogel na nič družiga misliti; celo tolikanj ga je strudila, je po pridigi iz cerkve bežal, da bi se razmislil. Ni pa mogel več pokoja najti; zakaj gnada ga je preganjala, ako smemo tako govoriti. Taval je sem ter tje, pa vedno mu je bila ta zveličavna misel pred očmi, zmirej bolj globoko mu je v dušo rezala, ga tudi po noči spanja oropala; in tako je bil prisiljen čez to reč premišljevat. V toliki teži in vedni dušni stiski sklene, da hoče prihodnji dan k duhovnemu pastirju tiste cerkve se podati in mu vse razodeti. Gre tedaj v ponedeljek v cerkev berž ko je bila odperta. Vidil je duhovna ven in noter hoditi in ga je hotel nagovoriti, ali zadrževala ga je napčna sramožljivost in prevzetnost. Šest ur je prebil v cerkvi med nepopisljivo znotranjo vojsko. Pač stokrat bi že skorej bil omagal; tode bil je tukaj v Marijni pričujočnosti, desiravno se ni mislil, ga je bila vendar že velika ljubezen Marije do grešnikov za pokoro in zveličanje pridobila. Njegov sklep se je mogel z vojskovanjem in poskušnjami potrditi, ni pa Marija pripustila, da bi bil od njega odstopil. Večkrat je šel iz cerkve, in se je hotel proč podati, pa vselej ga je nepremagljiva znotranja moč nazaj vlekla. Opoldne vidi duhovniga pastirja iti iz cerkve, gre za njim, ga na poti doteče in prosi za posebin pogover z njim. — Ob dveh popoldne pride vsled tega na duhovnov dom. Komaj pa da se vsede, začne na glas zdihovati. Duhoven ga prijazno nagovori in reče, da bi se srečniga štel, ako bi mu mogel kej pomagati. Uni pa odgovori: „Gospod fajmošter, človeka imate pred seboj, ki je zapustil Boga in vero, in je že 38 let zaničljiv sužinj svojih hudih nagnjenj. — človeka, ki bo obupal in se pogubil, ako sam sebi zročen ostane. Prosim, pomagajte mi, in ne zapustite me!“ Potem je vse na tanko dopovedal, kaj da se je poslednjih 18 ur z njim godilo. Njegova duša je bila tako skesana in poterta, da jo je bilo treba k popolnemu spreobrnjenju le še z zaupanjem na Božje usmiljenje navdati. Spovedal se je pri tisti priči, in povernil se je mir v njegovo dušo.

Spreobrnjenje pa ni bilo videzno, ampak resnično in stanovito, zakaj gnada je v njem taki sad spreobrnjenja obradila, da je bilo stermeti. Bil je potem duša molitve, in eden nar gorečnejših farmanov. Po več ur dopoldne in popoldne je vsak dan v cerkvi molil. Z Bogom spravljen je bil k angeljski mizi pripušen, in v kratkim je bil vreden najden, da je smel tudi bolj pogosto k Božji mizi pristopati. Desiravno je bil svoje opravila v Parizu že v nekterih dneh opravil, je vendar celo leto tamkej ostal, ter se je vadil v čistim, svetim, Bogu dopadljivim življenji, in v čednosti dobro vterjen, je 2. kim. 1838 Pariz zapustil.

Kako je neka sveta kersenica svoje djanje posrečevala.

(Konec.)

Razun tega, kar je bilo že rečeno, je sveta Armela še tole svoji prijatelji razodela:

„Ako sim smela k sv. Obhajile iti, je bilo moje veselje in hrepenjenje nepopisljivo. Kar se je takrat v mojim sercu godilo, zamore le ljubezen zapopasti. Kolikor bolj se je Bog meni daroval, toliko bolj sim se mu vdala.“

„Pri spovednici se mi je zdelo, da klečim pri kolenih Boga, svojiga Očeta, pred katerim sim se revniga nezvestiga otroka tožila. Od spovednice sim šla z zanesljivostjo, da mi je Bog grehe odpustil, in s tem se je moje serce še bolj v ljubezni vnelo. Ako sim v sebi zapazila kako slabost ali hudo navado, sim kar precej njene zveze stergala. Z vsim trudam sim si prizadevala, se take navade rešiti, in da bi mi v prihodnji spovedi ne bilo več treba se je obtožiti, in po veliki dobroti in usmiljenji mojiga ljubljeniga Jezusa se res to ni nikoli več zgodilo; zakaj bil mi je v pomoč in mi je dodelil gnado, da nisim nikoli več padla v kako slabost, ki sim sklenila se je varovati.“

„Pri pridigah sim bila tako polna spoštovanja in zvestosti, kakor bi bila Boga samiga slišala. Serčno sim k Bogu molila, da naj bi svojo sveto besedo nad poslušavci blagoslovil (žegnal), in ne pripustil, da bi bila nad kom brez sadu. Čutila sim tudi velik nagon, pridigarjem moliti za gnado, da bi poslušavcam serca ginili, in da bi zamogli vse k ljubezni Božji in k njegovi sveti službi nagniti.“

„Ako so me take dni knečimernimu veselju vabili, sim se odpovedala. Zakaj rajši sim živela veselje, ki mi ga je dajal samotni spomin na Boga, in to veselje je bilo tolikanj večji in priserčeniši, kolikor bolj sim bila sama in deleč od posvetniga šuma. Ako so se ljudje čudili, kako da zamorem vedno sama domá biti, sim si mislila sama pri sebi: O ko bi vi vedili, kako dobro družino imam, zanesljivo bi več ne mislili, da sim sama. Nikoli nisim manj sama, kakor takrat ko sim nar bolj sama viditi.“

„Tako sim doprinašala svoje dni, delavnike in praznike. O poslednjih sim imela pogosto še več opravljati kakor druge dni; to pa me ni motilo, ker bilo mi je eno, delo in pokoj, lahke in težke reči, vse mi je bilo enako, ker nisim že toliko gledala, kaj mi je storiti, temuč na Njega, zavolj kteriga sim delala.“

„Ko je prišel večer, in se je vsak človek podal k počitku, o tedaj sim iskala svojiga počitka edino v pričujočnosti svojiga ljubljeniga Jezusa. Ljubila in hválila sim ga, da se me je spanje polastilo. Večidel pa me je živo občutje ljubezni pustilo malo spati, tako da sim nar veči del noči brez spanja prečula. Ta čas sim v to obračala, da sim tolikanj ljubeznjivo dobrotu ljubila, ki me ni nikoli zapustila, in ni nikoli od mene odstopila; ki je neprenehama name, ubogo stvar, gledala. Z njegovo gnado sim skušnjavam zoperstala v spanji tako naglo, kakor kadar sim čula.“

„Tako sim svoje življenje preživela kakor uboga kmetiška hči in nizka kersenica, ko me je moj Božji Ljubljeni po svoji poti vodil. Dvajset let sim tako živela, in nisim nikoli občutila, da bi se bila tudi nar manj zmanjšala ljubezen, s katero je bil od perviga trenutka mojiga spreobrnjenja moje serce napolnil; še le rasla je dan na dan.“

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. K temu, kar je bilo v 8. listu Zg. Danice od birmovanja Njih milosti že naznanjeno, se naznanja še naslednje: 27. roznika bo v spodnjim Suhorji posvečevanje cerkve in potem birma; 28. rozn. birma v Metliki; 29. v Semiču; 30. v Podzemlji; 1. mal. serp. v Černomlji; 2. v Vinicah; 3. v Dragatušu birma, 4. pa posvečevanje ondote farne cerkve.

Iz Ljubljane. Njih svitlost, kardinal Scitovski, v saboto, 8. t. m. o 1/2 7. zvečer od Njih milosti, našiga škofa, čč. OO. frančiškanov in družih slovesno sprejeti, so se podali v frančiškansko cerkev, kjer so jih v. č. provincial Klar Vascotti v imenu vsih udov sv. Frančiška v latinskim govoru pozdravili, na kteriga so svitli kardinal ravno tako odgovorili, potem so bili vsi redovniki k kuševanju rok pušeni; in na to so dali svitli kardinal apostoljski blagoslov. Vse 3 dni so prebivali v samostanu pri čč. OO. frančiškanih, in nad vsimi naredbami, kakor tudi sploh nad vso Ljubljano in njenim prebivavstvom so posebno zadovoljnost in dopadljivost razodevali. Obiskali so bili ljubljanske cerkve, nunski samostan, semenišne in Alojzjeviše, spremljani po v. č. gosp. dr. Jan. Zlat. Pogačarji. 8. in 9. so bili v frančiškanski cerkvi tudi pri smarnicah, kterih niso mogli prehaliti, zlasti ker so vidili toliko ljudi pričujočih; kardinal in Njih spremljevalci so bili nad tem močno gignjeni. 9. so imeli v frančiškanski cerkvi slovesno sv. mašo v kardinalski obleki vprico silne množice ljudstva, med katero so vse pričujoče ude tega reda, mašnike in brate, obhajali. 10. zvečer so imeli zahvaljeno pesem, in 11. zjutraj o 1/2 4. so spremljeni od čč. OO. frančiškanov odšli proti Dunaju in

v Prago k sv. Janezu Nep. na božjo pot. V nedeljo bodo tamkej. O ti priliki je bilo v Ljubljani pričujočih vsih 12 gvardjanov s svojim provincialam vred.

Iz Ljubljane. V „Laib. Ztg.“ je nekdo misel sprožil, ki zasluži vso pohvalo in podporo. Svetuje namreč, da naj se odbor napravi, kateri bi za to skerbela, da naj se ostanki ranjeiga prečastitiga gosp. provikarja, dr. Ign. Knobler-ja, iz Neapelna na Krajsko preneso, kje v farni cerkvi njegoviga rojstniga kraja častljivo shranijo, potem pa naj se mu kje na primérnim kraji ali ravno v poglavitnim mestu postavi spominik, zrisan in izdelan po domačih umetnikih. Za stroške pa de naj se napravi bira dobrotnih darov od prijatlov, častivcov, rojakov ranjeiga itd. — Ako se spodobi k ti dobri misli kej pristaviti, bi rekli samo to, da za pokopališe in spominik bi utegnulo biti nar primérniši pri sv. Kristofu v Ljubljani; in naj bi se hitro odbor napravil, da ta misel ne zaspí kakor toliko družih.

Iz Ljubljane. Pretečeni petik so imeli visokočastiti korar in semeniški vodja, gospod Janez Nep. Novak, v šen-klavški cerkvi veliko černo mašo in bilje za ranjeiga našiga rojaka, vis. čast. gosp. dr. Ign. Knobler-ja, apostoljskiga provikarja v srednji Afriki, pri kateri se je bila čedna množica spoštovavcov in ljubivcov visociga ranjeiga tudi iz višjih stanov zbrala.

Iz Ljubljane. Misijonar Olivieri, ki je te dni todi hodil, nas je zopet s svojim črnim ljudstvom obogatil. Dve deklici je oddal v Celovcu, 3 fantiče pa v Ljubljani; eniga, na nogi nekaj skazeniga, je sprejela usmiljena gospá vdova Homanova (rojena Melcer), dva pa sta poprejšnjim trem pridružena. Uni, Mahmud, še ni keršen; poslednja dva sta že bila v Egiptu keršena, namreč Aleksander in Gregor, ki sta ravno tista, ki sta v dopisu iz Gorice že popisana, — obá še prav majhna; eden utegne imeti 6 let, drugi še blezo ne. Nar manjši je bel, drugi malo zamurec.

Iz Ljubljane. Gospod Hieinger se je zdaj lotil vredništva koledarja slovenskiga, ki že nekatere leta izhaja pri Jan. Giontinitu tukaj. Večkrat se je že bralo, da imamo slovenskih koledarjev preveč; upamo, da bo dobro znani pisatelj svoje delo tako izveršal, da tista pritožba ostane na praznim. Sicer imenovani koledar ne obsega veliko pol, pa s previdnostjo se spravi na mali prostor veliko; kolikor vemo, je že nabranih mnogih reči, kakoršne so prav velikrat potrebne in so se doslej pogrešale v slovenskih koledarjih.

V Ljubljani se Šmarnice obhajajo v šen-klavži, pri Franciskanarjih, pri sv. Florijanu, v Ternovim, v cerkvi usmiljenih sester, v velikim in malim semeniši, in povsod se prav obilno, in upamo, da z velikim pridam obiskujejo.

Iz Šent-Andreja na Koroškim. 27. mal. travna. Od 17.—22. majnika se bodo tukaj v škofovskim poslopji obhajale eksercicije za duhovne. — 22. t. m. se pa podajo Njih milost, prečastitljivi knez in škof, v Velikovec (Völkermarkt), kjer se bo od 22.—31. t. m. obhajal ljudski misijon, in pa v dveh jeziki ob enim. Slovenski misijon bodo vodili Njih milost s pomočjo še nekterih drugih duhovnov, nemški misijon pa za nemške prebivavce uniga mesta bodo vodili OO. Redemptoristi iz Leobna. — Tudi Šmarnice se bodo letas v navadnim redu, kakor pretečeno leto, obhajale v cerkvi lavretanske Matere Božje. Zjutraj ob petih bo sv. maša, pri kateri se bo sv. roženkranc na glas molil, od pet šestih do šestih je premišljevanje in potem lavretanske litanije in po šestih sv. maša pred izpostavljenim sv. Rešnjim telesam, pri kateri se bodo mnogotere pesmi v čast nebeske Kraljice prepevale. Premišljevanja pa so za en cel teden Njih milost prevzeli, druge dni pa se bodo verstili prečastiti gg. korarji, drugi tukajšnji duhovni in bogoslovci četertiga leta. — Kardelu romarjev, ki jih bo severinska družba v Rim odpravila, se bota pridružila tudi iz naše škofije dva tovarša, namreč: preč. gospod Jožef Rozman, korar stolne cerkve, visji ogleda ljudskih sol in

vodja bogostovskiga semeniša, in gosp. Janez Čibašek, kaplan v Wolfsbergu.

Na uno vprašanje zastran mejne vravnane lavantinske škofije je odgovoriti, da ta reč se ni uradno določena. Ni časnikarjem vsiga verjeti; sploh ti možje vse preradi in pred časam pišejo. Kadar bodo ene in druge reči uradno določene, se bodo že na znanje dale. Brez uradne podlage pa le kar svoje lastne misli in uganjke v svet pisati, kaj to pomaga?

Iz Gorice, 6. veliciga travna. —i— Napovedana redka cerkvena slovesnost, že v zadnjim listu Danice omenjena le kakor govorica, se je v tukajšnji prvostolni cerkvi zares tudi obhajala 4. nedeljo po veliki noči: bili so namreč dozdanji korar in fajmošter terzaške stolne cerkve, prečastiti gosp. Dr. Juri Dobrilla, posvečeni za škofa poreškiga v Istrii. — Popis veličastniga in ginljiviga opravila po vsih cerkvenih obredih, ki je terpelo blizo tri ure, prepustim spretnejimu peresu, in omenim oti slovesnosti le toliko, da vdeležili so se je bili štirje škofje, namreč: Goriški pokneženi nadškof kakor posvečevavec, novi poreški kakor posvečenec, terzaški pa in kerški (veljanski) kakor pomočnika. Pričujočih v povišanje slovesnosti je bilo ravno toliko prostov, in razum vsih gorških tudi več vnažnih nižjih korarjev, kakor tudi veliko število svetnih dostojnikov in velikašev, množice gledavcov pa toliko od blizo in deleč, da so zagneti vse prostore po vsi cerkvi in še po mostovžih in poverh klopi. — Mene pa je pri tolikim blišu in vdeleženi spreletela misel — silno resna in pretesna: Komej 11 let je preteklo, kar se je v ravno ti cerkvi in skorej ob ravno tem času obhajala enaka slovesnost — posvečenje sedanjiga terzaškiga škofa v belo nedeljo 1847 — z enako sjajnostjo. Pa koliko tedanjih naj imenitnejih deležnikov ali le zgolj prič slovesnosti je od takrat že odstopilo in za vselej zginilo s pozorisa! Umerla sta že dva takrat pričujočih škofov — Lušin in Peteani; umerl je že tudi še mladi svetni poglavar Primorskiga — grof Stadion; umerlo še mnogo mnogo družih nižjih cerkvenih in svetnih dostojnikov, bivših prič té slovesnosti, in koliko še le prostih gledavcov! — Komej 11 let, in že toliko prememb — in pa tolicih! Tako naglo se preminjajo tudi na očitnim kazališu sveta vse prikazni; kakor dim ali senca, zginje ves bliš in slavje! — Sic transit gloria mundi!

Na Reki, 9. majnika. — Dans, ljuba Danica! ti imam kej veseliga sporočiti. Že davno so želeli Rečani, da bi jim njih škof zakrament sv. birme prišli deliti. Spolnili so jim želje, vender ker sami zavolj visoke starosti ne morejo deleč potovati so blagovoljno naprosili svojiga milostljiviga soseda, prevzvišeniga gosp. viteza Vitežica, kerškiga škofa (Veglija). V sredo, 5. t. m., so prišli iz Gorice od posvečevanja poreškiga škofa; opoldne so jih mestni starašini veselo in častno sprejeli z godbo in streljanjem. Drugi dan, 6. t. m., se je začela ob osmih birma, v tem redu, da dohajajo zjutrej moški na versto, popoldne pa ženske. Ker tu je zdavnej ni bilo birme (11 let mende ne), je viditi tudi dosti odraslih, vsih pa tolika množica, da je že dans, 4. dan, pa še ni konca. — Kar je še zanimivo, je to, da tu nimajo navade botri veliko daril dajati. Kakošna razvada je pa v tem drugod, še celo na kmetih! da človeka težko in mucno stane, koga botra prosit, ali pa komu birmo zavezati, ker so se mejniki prave keršanske šege deleč deleč razpostavili. De nič ne rečem od gerde in škodljive navade, tisti dan ga dobro piti in še kej več, — mora saj vse to pač žalostin, in ne vesel spomin birme zbujevati! — Birmanci tudi k birmi prineso vsak svojo svečo, ki potem za dar ostane.

Jutri se bo na Tersatu obhajal sponim prenešenja Marijne hišice. Kerški škof bodo imeli veliko opravilo.

Memgredé naj tudi opomnim Slovence na lepo in pa resnično popisovanje slovenskih krajev, ki ga daje neki Nemec dobriga duha v velikih novinah „Volksfreund.“

Z Dunaja, 6. vel. travna. Sicer so Slovenci že po *Volksfreundu*, ki ga mende tam po Krajnskimi še precej prebirajo, zvedili, de je bilo dans po prečastitim provikarju dr. Ign. Knoblerji slovesno opravilo, ki ga je Marijno društvo oskerbelo. Ali ker je Zgodnja Danica prečastitiga misijonarja po vsih potih njegoviga neutrudeniga prizadevanja za kraljestvo Božje vedno in skerbno spremljevala, in za razširjanje sv. vere tolikanj vnetim Slovencom zvesto sporočevala od truda in terpljenja, pa tudi od blagodarjeniga napredovanja v zasajanji prežlahtniga nebeskiga drevesa, ki ga je Bog sam na zemljo prinesel, — toraj naj tudi zdaj kaj več pové ljubim slovenskim bravcam, ki po slavnim rojaku žalujejo, za kteriga je njih bogoljubno serce vedno goreče bilo. Kdo le bi hotel tajiti, de se nam je vselej serce v persih širilo, ko smo čuli misijonarja rojaka prepoznano ime, ko smo vidili, kako ga po vsim katoliškim svetu slavé možá, ki je po daljnih neznanih krajih med divjimi narodi seme sv. vere sejal. Slednjimu je znano, kako je majhna slovenska dežela svoje spoštovanje in vnetost za ranjega tudi v djanji krepko razodevala, kako je sorodnimu oznanovavcu sv. evangelija in mirú Božjiga z razno pripomočjo kervavo delo olajševala, ko je služabnik Kristusov nograd Gospodov, — ne obdeloval — temuč še le zasajal v kamniti pusti zemlji Kamovih otrók. Zatoraj bo žalujoče serce gotovo tudi zdaj s sladkim tolažilam napolnilo sporočilo, kakošno čast mu katoliški svet tudi po zgodnji smerti še skazuje. — Opravilo so imeli Njih svitlost veličastni veliki škof tarski in apostoljski poslanec na Dunaji, ki jih je bil odbor Marijniga društva za to naprosil. Veselja se zraduje katoliško serce, ko zagleda pobožniga prijazniga namestnika papeževiga pri avstrijski vladi, in s tiho zadovoljnostjo si misli, de od vira zgolj milosti in prijaznosti, od sv. Očeta, ne more izhajati, kakor bister studenec blage priljudnosti in ljubeznjivosti. Zatoraj se tolikrat bere od cerkvenih opravil, ki jih prevzvišeni gospod naprošeni od Dunajčanov o raznih priložnostih obhajajo, in katoliške prebivavce v verni zvestobi in vdanosti do rimskiga stola s to pripravno postržnostjo kaj uterdujejo. Tako so tudi zdaj blagovoljno prevzeli opravilo po slavnim misijonarji in so s tem spomin našiga rojaka posebno počastili. Nadalje se je ranjicimu tudi posebna čast skazovala, ker so med mašo nov „Requiem“ peli, ki ga je zložil tukajšnji godbni vodja Zupè; poklonil ga je bil sv. Očetu za papeške rake ali pokopalise in oni so ga blagovoljno sprejeli; zdaj pa ga je iz zgolj spoštovanja do ranjega misijonarja namenil za opravilo, kadar bode po njem. Marijni odbor je z zahvalo to častno ponudbo sprejel, in tedaj so ta „Requiem“ zgolj imenitniši dunajski pevci in godci spevali. — Po černo pregernjenih klopch so bili odborniki Marijniga društva, in med njimi tudi prečastiti gosp. škof Mešutar. — Ljudstva je bilo mnogo. Te posebnosti, ki so se slovitimu misijonarju v spomin obhajale, nam očitno spričujejo, kako je verliga delavca v nogradu Gospodovim ves katoliški svet spoštoval. Ni je iskal pozemeljske časti, po neznanih krajih, med divjimi ljudstvi se je trudil za kraljestvo Gospodovo, — koliko je terpel, nam je Danica v poslednjim listu povedala — in glej, kakor deleč sprostira svojo dobrotljivo senco katoliško drevo, tako deleč so ga povikševali narodov jeziki in njegove sprevidnosti in stanovitnosti marsikdo prehvaliti ni mogel. In kakor se je ranjki čisto podal v razširjanje sv. vere, in je s svojim djanjem terdil, de je samo ta katoliška, ravno tako se je tudi ona zdaj o njegovi smerti njemu v zahvalo razodevala, de je resčno katoliška. Na daljnim Neapolitanskim strežejo bolniku gostoljubni samostanski očetje, mertvimu oči zatisejo, in kakor po ljubljnim bratu se jim oči solze; na visocim nemškim Dunaji pa kakor mogoče s slovesnim opravilam njegov spomin časté; društvo, ki si je za varhinjo zvolilo nebes in zemlje Kraljico in Mater vsiga kersanstva, mu je napravilo slovesnost v cerkvi sv. Petra, ki je vekomaj trdna skala, na kateri sv. cerkev stoji,

in je vse sovražne protivnosti nikdar omajale ne bodo. Na to skalo se je tudi goreči oznanovavec sv. vere po afrikanških širjavah opiral, le od nje mu je dohajala skrivnostna moč, de je tolikanj v tako malo času in v tako nesprejemljivi zemlji doveršil. Zatoraj pa, ako pogledamo sad njegoviga dela, kako lahko bi utegnili njegovo zadnjo smert ko nedopovedljivo nesrečo za mlado afrikanško drevesce razglasovati, in popraševati s kratkoumnim človeškim modrovanjem: Manus tuae fecerunt me, et plasmaverunt me totum in circuitu, et sic repente praecipitas me? kakor je Job tožil. Ali nikar ne pozabimo, de je vse dobro storjeno, kar Bog stori, zatoraj bodi vekomaj hvaljeno njegovo ime. Saj se je neizvedljiva previdnost Božja že dovolj razodevala, ko je ranjicimu v toliko nevarnostih, v tolikošnim terpljenji vender toliko časa slabotne moči ohranila, ko je nasprotno druge krepkeji tovarše njegove nemila smert po versti kosila. — Otožno ali vender zaupljivo se je oziralo naše oko na rajski Neapelj, kjer ljubljnimu rojaku nezgoda bolezní nadaljno pot v domovino ovira; hrepenéca je stegovala slovenska mati roke po slavnim sinu, in je prihoda njegoviga željno pričakovala, ali namesti njega nam dojde žalostno naznanilo, de je neskončna Modrost trudniga pozemeljskiga popotnika sprejela na večni dom.

Razgled po kersanskim svetu.

Nj. apostoljsko veličanstvo so škofu djakovskimu, v. č. gosp. dr. Jož. Strossmayer-ju čast praviga skrivniga svetovavca s pregledanjem stroškov podelili. — V sekovski škofiji je pretečeno leto 15 oseb, med njimi 2 izraelca, sprejetih v katoličanstvo. — V Petrinji je 2. nedeljo po veliki noči v našo vero sprejet nezedinjeni grek Damijan Mišič. — V Vircburgu so velikonočno nedeljo 4 protestantje prestopili v katoliško Cerkev, — v Lincu 2. nedeljo po veliki noči tudi eden. — V Jendevre-u na Francoskim je 14. sušca cela deržina, njih 9, iz anglikanstva v katoliško Cerkev sprejeta. Veliko saboto je kardinal - vakari Patrizi neko judinj v Lateranu kerstil, in 10. grudna 1857 se je imenitni malar Brown iz Amerike v Rimu pokatoličil. — V Pragi je gospá Elizabet žl. L.ä mel v svoji oporoki 100.000 gold. zapustila, de naj se napravi oskerbnišnica za ubožne ljudi, ki si ne morejo živeža prislužiti. — Hubert Borzímiski, iz reda usmiljencov, ki je bil l. 1848 odpadel, je prosil nove sprejetve v katoliško Cerkev in v svoj red, in je bil uslišan. Svoje preklicanje in prošnjo zavolj daniga pohujšanja je po časnikih razglasil. — V Rimu so sv. Oče pred nekimi dnemi obiskali katakombe (podzemljišnice) novo najdene bazilike sv. Štefana, in so bili prav zadovoljni z napredovanjem ondotnih del. Ko se iz podzemljskih hodiš vernejo, vidijo več otrók okrog po polji delavnih kmetijskih ljudi, se jim približajo, jih izprašujejo kersanski nauk, in ko so lepo znali, so roke na nje pokladali ter jih blagoslovili in z obilnimi darili razveselili. — Sveti Oče so od neke pobožne gospé nad 60.000 dvajsete v dar prejeli, in so ves znesek za pobožne namene razdelili, med drugim tudi za novo baziliko sv. Štefana. — Ruski poslanec v Rimu, gr. Kiselev, je dobil novih vodil iz Petrograda zastran dogovora o katoliški Cerkvi na Rusovskim, in pravijo, de obseg teh povelj kaže dobro voljo sedanjiga ruskiga cesarja, ki hoče vstreči pravicnim željam sv. Očeta. — Pred nekaj časam je prišel v Rim baron Haxthausen iz Vestfalskiga, ki je že veliko pisal zastran rusovskih zadev, in želi od sv. Očeta dobiti poterditev molitvene družbe za zedinjenje rusovske z rimsko katoliško Cerkevjo. — Feruk — Kan je storil dogovor s sv. rimskim stolom, po katerim se privoli, de naj se v Teheranu, stolnim mestu perzijanskim, napravi katoliška škofija. — V Hartumu je po smerti dr. Ign. Knobler-ja izvoljen v. č. g. Jožef Gostner za apostoljskiga provikarja. Gosp. Gostner je rojen v Völs-u na Tirolskim 10. sušca

1822, in je l. 1853 pristopil k srednje - afrikanskemu misijonu. Stan tega misijona se ni bil nobenkoli v tako evitečim stanu kakor zdaj, o smerti v. č. njegoviga poglavarja. Ima že 4 misijonske seliša: 1.) Hartum (Gostner, Kirchner); 2.) sv. Križ (Mozgan, Lanc); 3.) Šobat, stranska reka beliga Nila pri Dinkavcih zamurcih (Beltrame s 4 tovarši iz vstava gosp. Mazzata v Veroni); 4.) Gondokoro (Ueberbacher, Morlang, Kaufmann). Tedaj je v srednji Afriki 12 duhovnov, se vé de za nad 90 milijonov duš. Pa sej je bilo tudi le 12 apostelnov za ves svet dovelj.

Še se čudeži godé.

„Oh mama, ljuba mama! pustite tud mene.
„Naj grem na Sveto goro. — prečudno vleče me!
„V nedeljo, fant prej hromast, od tam šel zdrav domú:
„Marija mi sprosila bo zdravje pri Bogú!“

Tak' mater prosi fantek pol gluh, bolnih ušés,
Ko čudež zvé le-uni iz ust verjetnih res,
Ki zgodil se pred letam na Sveti gor' pri Soč'
Je v dan nedelje tretje bil čez velikonoč.

Ko dovoljenje od mater' gajenje dobi,
Vesél poskoči Lojze, nad „šparovic“ leti,
In: „ven, le ven“, veli, „ves prihranjen' moj denar“,
„Za svečo pojdi ovenčano mi Mariji v dar!“

To rekši steče v bližnjo štacuno tje v skakaj,
In kmal prisope s tehtno vošenko spet nazaj;
„Jo vidite, mama! to-le Mariji podarim,
„In jutri že jo romar na njen altar ložim!“

Potem pa kaj vesel ves ljubi popoldan
Preteka polje, hrib in dol na vsako stran,
Naj lepših nabiraje duhtečih si cvetlic,
Ki spleta v zal jih venec na svečo — v dar Devic'.

In z njimi še preplete ves svoj domači altar,
K' imá ga v čast Marije v svoj' sobici na omar',
Pred katerim vsako jutro pomóli, vsak večer;
Naj vzame v zgled fantiča si tega marsikter'!

S posebno pa gorečnostjo moli fant nocoj,
De b' srečno romal jutri, namen dosegel avoj;
In priporoča materi, sestri, bratu se,
De naj zbudé ga zgodaj, gotov' pred zoram že.

Ni blo ga treba klicat', sam prvi se zbudi,
In pred altarjem s prošnjo sinočno že kleči,
De srečno dans bi romal, dosegel svoj namen,
Ne ustavi dež ga, blato ko b' gazil do kolén.

Ob zoru fantek vzigne se z dom' na božjo pot,
In de nikjer ne zajde, de varin je povsot,
In de pomoči vsake si je potrebne svest,
Z njim gre tud očim, varh in vodnik povsot mu zvest.

Dospevš' na Sveto goro čez uri dvé hodá,
Koj v cerkev Pomočnice mogočne gresta obá;
In de pomoči bi zaželené bla vrednej',
Očistita si v spovedi vest obá najprej.

Omeni fantek v spovedi zaobljube tud,
In kak na božjo pot ga priganjal zvéden' čud;
Potem zapros' poduka, zroči priprošnji se,
In zvesto vse opravi, kar mu rečeno je.

Dolg' časa roma krog po svetiši v kolobar,
In mol' poklekovaje pred ta, pred uni altar;
Pobožnosti mu vidama plameni okó,
In solze mu ginutja čez lice dol' deró.

Dospevši tak na slednje v zažagradni še hram,
Spominkov brez števila po stenah vidi tam,
Pušenih tu 'z hvaležnosti le Marij' — v spomin
Rešencov na njé prošnje 'z britkost in bolečin.

Ko vmes spominkov družih zapazi berglice,
Ki čudež naj novej', mu že znan, so pričale;
Prešine ga pomnožen zaup, in koj hiti
Pred Pomočnice altar, in jo tak nagovori:

„Marija, tolažnica mogočna revnih ti!
„Oj koliko prič tu tvojo prečudno moč slavi
„Zaup jih k teb' pripeljal bolečne, žalostne,
„Ti razpustila od tod s' jih veselé, ozdravljene!“

„Na tvoj ozir dans teden sprehodi fantič hrom,
„Veselja poskakuje, brez bergel gre na dom;
„Oh smili se tud mene, ki revež sim pol gluh,
„Oh reši me nadloge, mi sprosi polni sluh!“

Mej tem zapoje zvonček nad vratmi žagrada,
In venkaj pride mašnik — pred sabo strežeta;
Pristopi na vel'ki altar Pomočnice usmiljene,
Pred mašo obhaja romarje tam pripravljene.

Med njimi Lojze pobožno tam kleči,
V desnici zaobljubljena sveča mu gori,
In sred odraslih romarjev mali fant, pol gluh,
S pobožnostjo izgledno zavžije angeljski kruh.

Po svetim Obhajili le tam še delj kleči, —
Nenčama v Marije podobo vperete oči —
In, kakor sveča v roki, mu v persih tud sereč
Zaupla plameni na pomoč in milost njé.

Tako zamaknjen ždi, se ne krene živi kip,
Kar lej! med povzdig'vanjem ves oživi na hip,
In nenavadno stresa z glavó — zakaj? vé Bog —
Veselja pjan ozira se le po očmu krog.

Komej več dočakuje, de mašnik križ stori,
Pa k očmu skozi drenj z blago vestijo hiti:
„Oj, očka! jest pa slišim zdaj vse na oboje uhó,
„In tud me več ne terga po njih, ko pred hudó!“

Kaj res, de slišiš, Lojze? No, hvala bod' Bogu!
Zahval'va se za gnado Marij', dé očim mu.
In koj obá pokleknetna spet pred njen altar,
In fant nanj položi prinešeno svečo v dar.

Po Božji službi se ne obotavljata povsot,
Le toljko de pokos'ta, in odrineta od tod
In nečakljivost, srečo razglasit' prej domá,
Ne da zastajat' jima nikjer medpotama.

Bliz doma že, fant sreče čutil več ne vzderži,
Kar v ték naprej spusti se in čez prag že not kriči:
„Oj mama, sestra, brat, veselite se z menó:
„Jest slišim zdaj popolnoma na oboje uhó!“

Družina vsa zavzeta veselja krog stermi,
In ginjena do solz oprášvaje vanj tiši,
De naj, kako se toliki čudež zgodil je,
Jim razloží od konca do kraja naglo vse.

„Bod' tavžentkrat česena, Kraljica mi nebés,
„Rešila si me terganja, polgluhobe ušés!
„Blo sred je vel'ke maše, ko k povzdig'vanj' žvenkljá,
„Men zasumi po ušesih — preslišim hipama!“

Mej tem dospé tud očim, vodnik in varh njegov,
In pričá vsih današnjih mu gnad, stopin gotov,
„Zahval'mo vsi Marijo“, družini ginjen dé,
„Zahval'mo jo za gnado prečudno tega dné!“

In Lojze osrečen' klekne pred nje domači altar,
Pokleknejo krog njega vsi drugi v kolobar,
In zmolijo „Česeno kraljico“ vsi na glas,
V zahvalo ter spomin tega dné za vsaki čas.

Hvaležnima fantiču pa to še ni dovolj,
On hrepeni hvaležniga skazat' se še bolj,
In zaobljub' Mariji se vpričo družbe vse,
Počet' na njeno čast kaj posebniga, ter dé:

„Vsak dan, Marija! gnade se té čem spomniti,
„Klečé pred tem altarjem te za-njo hvaliti;
„Vsak dan, dok šolar, hočem saj k en' svet' maši streč',
„In dok ne spolnim dneva takó, ne grédem leč!“

Tako-le obéta romarčik ta osrečeni,
In svete mu gorljivosti plamené oči;
Al kar slovesno obljubi, tud spolnovat' zvestó
Je fantek mož beseda, de tak le malo kdo!

Ti, bravec! pa ne misli tu brat' le domišljij,
Vse gola je resnica, brez zmot in sleparij;
Živita še v Gorici prič'vave in Lojze — obá,
In uni tega pred in po čudeži pozná.

Hladnik.

Drobtine.

Prečudno prikazanje sv. križa. V. č. O. Franc
Veninger iz Jezusove družbe, znani misijonar v Ameriki,
pripoveduje od dvakratniga prikazanja sv. križa ob času nje-

govih misijonov. Takole piše: Občina sv. Mihaela v Šikagi (Chicago), mestu z 10.000 prebivavci, ki hoče pa skorej novi Jork prekositi, je bila precej po misijonu zložila 11.000 tolarjev za zidavo nove cerkve. — Zapustil sim Šikago v praznik obiskovanja Marije Device, in sim šel naslednji dan. 3. mal. serp., neki četertik, mem Gutenberg-a. To je tisto mesto ob Misisipi, kjer smo 7. vinotoka (oktob.) 1853 misijonski križ (po dokončanem misijonu) postavljali, in se je bil ravno nad tem križem velik križ na nebu prikazal in je bil ravno nad njim ostal, de je bil misijonski križ nekako v četertlji ure v zemljo zasajen. Zlo sim se veselil, de sim zamogel ta kraj spet pozdraviti, ki je z uno prečudno prikaznijo posvečen. Bilo je proti 2 popoldne, ko smo šli s parobrodam mem Gutenberg-a. Jest sim v barkino stanico doli šel, se na kolena vergel ter sim molil sveti križ poln hvaležnosti in ljubezni. Potem sim šel gori na barko, de bi posvečeni misijonski križ memgrede gledal in hvaležno pozdravljal. In glej! ravno tista prikazni svetiga križa, kakor tistikrat, je bila zopet na nebezu. Ako me je bilo to prikazanje sv. križa na tistim mestu že pervikrat z veseljem v Gospodu napolnilo, je bila zares radost, de ravno ta križ vdrugeč na ravno tistim mestu ugledam, za me nezmerno večji. Križ je bil, kakor pervikrat, kacih 100 čevljev dolg, hlod poprek 25 čevljev, širokost pri 3 čevljih. Posebno pomenljiv je vtis, ki ga taki nebeški vid napravi. Pogleda ne spremlja nikakoršno zdraženje počutkov, temuč vse, kar človek vidi, sprejme z nar globokejšim dušnim miram, in ne čuti družiga tolažka kakor ravno tega, ki je zapopaden v svestosti: de človek Božjo voljo spolne. Človeku je pri tem tudi enako, če kdo drugi verjame ali ne. Zato se človek ne zmeni, temuč sprejme prigodek kakor osebno gnado, ktera se v dobro oberne kakor vsaka druga. Vender pa to reč naznanim, ker upam, de sleherni duša, ki sv. križ ljubi, in to sliši ali bere, bo s tem spodbudovana, de naj križ Kristusov poveljuje, to pa v svojim lastnim življenji z večim spoštovanjem vsakdanjiga križa, ki naj ga veselo nosi v nebesa. Za druge pa, de naj si vse prizadene, kako bi s pravo dušno gorečnostjo sadú odrešenja tudi druge duše deležne storila, za blagor misijonov molila in jih tudi sicer po moči podperala. Vsaciga namreč, ki to bere, prosim, de naj za misijone, ki mi jih je Gospod tukaj v Ameriki zročil, goreče blagra Božjiga prosi, in vsak dan Česenomarijo molí... Jest pa zato pošljem žegen od vsaciga misijonskiga križa, ki ga bom še postavil, sleherni duši čez daljno morje, ktera mi to pomoč v občini svetnikov po Kristusu deli.

Če tudi dobri angelji kterikrat v telesih Božjih služabnikov prebivajo, kakor hudobni duhovi v obsedenih stanujejo?

Iz nekterih izrekov Mojzesa, Davida in Balaama mé-nijo nekteri véliki učeni, kakor obsedajo hudobni duhovi hudobne, de utegnejo tudi dobri duhovi za kak čas bogoljubne v svojo posest vzeti in iz njih govoriti. Nočem pa tega školastiskiga vprašanja dalje gnati, temuč povém le dogodbo, ktero tudi v dokazovanje rečene menitve rabijo. Janez Evzebi pripoveduje (v H. buk. de orig. sac. script.), de je nekđaj silno svet in goreč pridigar, Diego Lopez, pridigal vpricho škofa Jerneja Torres-a in velike množice ljudstva. Kar nepredvidama pa začne klicati: „Jokajmo, jokajmo se vsi, ne s solzami v očeh, temuč s solzami v sercu, s kervavimi solzami; zakaj nekdo, ki že deset let v priležnosti (konkubinatu) živi, bo dans, prejden se k obedu podá, nagle smerti umerl in pred sodbo poklican, dajat odgovor od svojiga hudobniga življenja“. Po pridigi ko ga škof vpraša, kako je mogel une besede s toliko zanesljivostjo izreči, je odgovoril, de se čisto nič ne spomni, de bi bil kaj taciga prerokoval. Še pa so od te reči govorili, kar pride nekdo iz ene bližnjih hiš in nazoani to nesrečno smert.

Zadela je bila nekoga, ki je bil ravno v poslednjim poje-manji, in se ni mogel več spovedati. Goreči služabnik Božji je tekel precej z naznanivcam, vidit, če bi se ne mogel umirajoči saj po znamenjih ali po kazanji spovedati. Bil pa je njegov trud zastoj, ker mož je bil že umerl, in pa na ravno tistim stolu, na kteriga se je bil k obedu vsedel, in zraven njega je stala ostudnica, s ktero je deset let ostudno živel. Več enacih dogodb se pripoveduje od vélicih služabnikov Božjih. Znano je, de je neki goreč pridigar v Parizu pred francosko državno prekucijo prerokoval, de bodo na vélikim altarij vlačugo malikovali, zavolj česar se ga takrat močno zasmehovali; nasledek pa je pokazal, de je resnico govoril. Iz enacih dogodb, ko taki sveti možje niso sami iz sebe prosto govorili, posnemajo učeni, de so angelji iz njih govorili, desiravno se zamore tudi reči, de so govorili prosto, pa, se vé de, na Božje navdajanje.

Domače duhovne vaje,

svetó živeti in zveličano umreti.

(Dalje.)

Očiševanje od korenin grehov. Tretja korenina greha v umu je v tem, de človek premalo prevdari in pozná, kaj je greh, in kaj de greh zasluži. Greh je svoje-glavna nepokoršina v reči, ki bi jo človek lahko dopolnil; je nepokoršina zoper povelje neskončne, vsigamogočne, večne Dobrote, Kralja vsih kraljev, nar modrejšiga, nar svetejšiga, nar boljšiga in čez vse popolnoma Gospoda. Greh je nepokoršina zoper postavo, ki je postavodajavec zažugal nar strašnejši kazni, večni oginj, kdor bi jo prelomil. In to nepokoršino utegnejo še okolišine silo zviksati, ker vpraša se: Kdo greši? Kaj greši? Kje greši? S čem greši? Zakaj greši? Kako greši? Kdaj greši? Kazni greha pa nam naznanuje nebo, zemlja in pekel. V nebesih nam jih kažejo zaverženi angelji; na zemlji raj, Kalvarija, dolina Josafat; v peklu truma pogubljenih. Vedi tedaj, kako hudobno samo na sebi in kako grenko v svojih nasledkih de je, zapustiti Boga svojiga Gospoda. (D. sl.)

Pogovori z gg. dopisovavci.

G. P.: Vse g. Olivieri-tu oddali. — G. K. v T.: Gracias! — G. H—tu: Bog plati! — G. K.: Prepozno za zdaj; drujkrat. Hvala! — G. H.: Pristavek je nepotrebin, mislimo. Bog plati! — G. R*: Ste nas prav razveselili; prosimo večkrat. — G. H.: S hvaležnostjo prejeli.

Mili darovi.

Za afrikanski misijen:

G. Fr. 4 gold. — Iz Iga 6 gold. — Ursula Kožuh 2 gold. — Mica Žagar 4 gold.

Za misijon gosp. Olivieri-a:

G. F. 1 gold. — Neka dobrotnica 1 tol. t. j. 2 gold. — Neka devica iz Š. R. 3 gold. — Keršenica 3 gold.

Duhovske zadeve.

V goriški nadškofii. Prečastiti gosp. Peter Filej, korar, so izvoljeni za školastika, preč. gosp. Jožef Spridion, častni korar, konzistorialni svetovavec in kanceler škofijske pisarnice, pa za korarja. Gosp. France Doljak, dozdanji duh. pom. v Komnu, je dobil pripušenje v jezuitarski red stopiti. Gosp. Avguštin Čiuk gre iz Černice za duh. pom. v Komen, gosp. Tartoglia pa iz Štiaka v Černice; gosp. Anton Nanutti iz Vermeigliana pa za eksposita k sv. Tomažu v kamenski fari. — Umerl je Kristof Spollad, vpokojeni mernški fajmošter v 81. letu svoje starosti, 12. t. m. R. I. P.!

V ljubljanski škofii. V Radomljah je 30. mal. travna umerl deficient gosp. Ign. Valenčič. R. I. P.!